

slagslisten saavel som i Betænkningen. Tillige foreslaas den hidtidige Understøttelse paa denne Konto forhøjet for 9 Forfattere og Komponister, som ligeledes er nævnte i Betænkningen og paa Lister. Under Nr. 171 foreslaas det at forhøje Tilskuddet til Udvalget for Folkeoplysningens Fremme fra 20 000 til 30 000 Kr. aarlig til Udbredelse af dets Skrifter. Forhøjelsen er nødvendiggjort ved de højere Priser paa alle Tryksager og ved Ønskeligheden af at kunne udvide Virksomheden til Sønderjylland.

Under Nr. 178 omtales et Forbehold, som Udvalget har taget. Det angaar Maribo Børnehjem og betyder kun, at der ønskes flere Oplysninger, og disse er vistnok saaledes, at Forslaget vil kunne tiltrædes ved tredje Behandling. — Under Nr. 179 er der ligeledes omtalt et Forbehold. Det vedrører Ombygningen og Udvidelsen af Gunslev Pige hjem. Denne Bevillings Størrelse har medført, at Udvalget har sendt et Underudvalg derned for at bese Forholdene, og den Forhandling, som deraf er fulgt, har, efter hvad der er mig meddelt, ført til, at der nu fra Bestyrelsen vil fremkomme Planer og Overslag, der vil kunne formindske Udgiften med over 80 000 Kr., hvilket efter Udvalgets Opfattelse er i høj Grad paakrævet. Der er saaledes Udsigt til, at den fortsatte Forhandling kan føre til, at den paatænkte Udvidelse gennemføres, hvilket maa anses for særdeles ønskeligt.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale samtlige de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Vilhelm Rasmussen: Den ærede Ordfører omtalte en Bevilling til Frøbelhøjskolen, som omhandles i Betænkningens Nr. 142. I den Anledning vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Vi har vedtaget en Lov om forebyggende Børneforsørg, hvorefter en Kommune, som opretter Børnehaver, kan faa et betydeligt Tilskud fra Staten. Denne Lov har hele Landet over, i alt Fald hvor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, er repræsenteret i Kommunalbestyrelsen, vakt en overordentlig Interesse, men det kan ikke nytte noget, at man vedtager en Lov om Hjælp til Oprettelse af Børnehaver, dersom man mangler de fornødne Lærerkrafter. Derfor glæder det mig, at man har sat Bidraget til Frøbelhøjskolen op, men det forekommer mig, at Staten bør gøre noget meget mere effektivt i denne Sag. Der er i den nyere Tid fremkommet en ganske ny Metode til Smaabørns Be-

handling, der bærer Dr. Marie Montessoris Navn, og efter hvad jeg har forstaaet, har denne Metode paa visse Punkter meget store Fortrin fremfor den Frøbelske. Derfor vil jeg spørge, om den højtærede Minister har sin Opmærksomhed henvendt paa det ønskelige i, at der paa en eller anden Maade uddannes Børnehavelærere, som ikke alene kender den Frøbelske Metode, men ogsaa har Kendskab til Montessoris Metode. Jeg for min Del er af den Opfattelse, at Staten burde tage Initiativet til at oprette et særligt Seminarium til Uddannelse af Lærere for Smaabørn. Det er sikkert ikke den højtærede Minister ukendt, at man i den nye engelske Skolelov har indført Børnehaven, om jeg husker ret, som obligatorisk Led i Opdragelsen af Børn. Om vi kommer saa vidt her i Danmark i en nær Fremtid, ved jeg ikke, men Udviklingen gaar i denne Retning, og vi skulde nødig komme til det Resultat, at man en skønne Dag erkendte det nyttige i at have Opdragelsesinstitutioner for smaa Børn forud for den skolepligtige Alder og saa stod og manglede Lærerkrafter til Institutionen. Det var den Situation, man var i efter den store Skolereform i 1814, og som var Skyld i, at det varede overordentlig længe, inden man virkelig havde Skolen af 1814; thi til en Skole skal der ogsaa Lærere. Jeg tror, at der var Plads for et Initiativ fra Statens Side paa dette Omraade.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger angaaende et Samraad, for hvis Afholdelse jeg takker det ærede Finansudvalg, nemlig angaaende „Karens Minde“. Denne Anstalts Forhold har jo været debatterede ikke alene her i Rigsdagen, men ogsaa i Københavns Borgerrepræsentation, og om jeg husker det, krævede Talsmanden dér for de aandsvage Børn og deres Forældre, at ikke alene Dr. Riis skulde træde tilbage, men ogsaa Plejemoderen paa „Karens Minde“ og Forstanderen for de sjællandske Aandsvageanstalter. Motiveringen var, at ikke alene Lægen, efter hvad ogsaa den højtærede Minister her i Tinget har erkendt, har vist sig forsømmelig, men at ogsaa Plejemoderen ved en enkelt Udtalelse i hvert Fald har vakt en begrundet Tvivl om, at hun egnede sig til sin Virksomhed, idet hun skal have svaret, at det nyttede ikke noget at klage, for det vilde kun gaa ud over Børnene, og endelig, at ogsaa Forstanderen, da der jo faktisk har været forfærdelige Tilstande, har vist, at han ikke var Opgaven voksen. I Anledning af, at Sagen har faaet denne Behand-